

בושה ולהטבפוּבּיָה

מטרות:

1. הבנה כי הבושה היא הדרך של החברה לגרום לנו לחשוש מהתנהגויות מסויימות.
2. נבין כי היחס של החברה כלפי הקהילה הגאה הוא שעלינו להתבייש ולהצניע את עצמנו.
3. נבחן את היחס בין תחושת הבושה לבין להטבפוּבּיָה. ונבין שהלהטבפוּבּיָה מייצרת בושה שתפקידה לשמר את המציאות.
4. החניכים וות יבינו כי צמצום הבושה כרוך במאבק בלהטבפוּבּיָה.

עזרים:

- מחשב/ברקו ורמקולים
- קישור לקליפ לשיר "girls like girls"
- פתקים ועטים כמספר החניכים וות
- קישור לסרטון "סטרייטים וסטרייטיות עונים על שאלות ששואלים להט"בים"
- טוש ללוח/טוש ופלקט.

נספחים:

- מאמר של גרגורי הרק
- שיר של פאט פארקר

מהלך:

1. רואים את הקליפ לשיר "girls like girls" של היילי קיוקו
https://www.youtube.com/watch?v=I0MT8SwNa_U
 למדריכה: היילי קיוקו היא זמרת פופ אמריקאית קווירית. מטרת הצפייה היא הצפת הלהטבפוּבּיָה של החבר של גיבורת הקליפ.
 - למה לדעתכם הבחור מתחרפן? מה כל כך קשה לו?
 - אתם חושבים שהוא היה מגיב באותה צורה אם היא הייתה מתנשקת עם גבר ולא עם אישה?
 - אתם חושבים שהוא הומופוב?
2. מבקשים מכל חניכ.ה לכתוב על פתק הגדרה למושג "להטבפוּבּיָה" – לאחר מכן נבקש מכולן.ם לעבור ולקרוא את ההגדרות השונות ולעשות "לייק" להגדרה שהסכימו איתה, הגדרה שקבילה הרבה לייקים משתפת.
3. קראו ביחד פסקה מתוך המאמר של גרגורי הרק
 - באיזה אופן הומופוביה שונה מפחד מנחשים או פחד גבהים?
 - ממה אנשים מפחדים בעצם? האם הומופוביה היא פחד מהומואים? (לא!)
 - מה מתערער לאנשים כשהם רואים חברים מהקהילה הגאה? (לא נענה על השאלה הזו לעומק, היא הרמה להנחתה לחלק הבא של הפעולה)

4. נצפה בסרטון מתוך יו טיוב שנעשה ע"י התא הגאה באוניברסיטת בן גוריון "סטרייטים וסטרייטיות עונים על שאלות ששואלים להט"בים"

https://www.youtube.com/watch?v=y4YjZri5Zeg&ab_channel=MY

(קבוצות שרוצות ומסגולות, יכולות גם לקרוא את העשרה למדריך ביחד, זה יאפשר יותר תוכן לשיחה)

- מדוע כיום חברים בקהילה הגאה נדרשים להסביר את הזהות שלהם אבל הטרוסקסואלים לא נדרשים?
- למה זה כלכך מובן מאליו שכולם הטרוסקסואלים? מה זה מייצר למי שלא עומד בתבנית הזאת?
- מדוע למרות בפועל לא כולם הטרוסקסואלים עדיין זאת ההנחה המרכזית שקיימת? האם זאת רק שאלה של רוב מול מיעוט?
- מה הקשר בין ההנחה הזאת לבין להט"בפוביה?

5. קוראים את השיר של פאט פארקר: "לסטרייטים שאין להם בעיה עם גייז אבל רוצים שהם לא יעשו הרבה רעש"

- על מה השיר מדבר?
- מזדהים עם כך שיש ציפייה מהקהילה הגאה לא לעשות רעש?
- מדוע מבקשים מאיתנו לא להחצין את עצמנו?
- מה הקשר בין לא לעשות הרבה רעש לבין תחושת בושה לדעתכם?
- האם הבושה הזו עוזרת לחברה ההטרוסקסואלית להתקיים? איך?

6. נכתוב על הלוח או על פלקט משפט – "להטבפוביה היא דרכה של החברה לייצר בושה ולשמר את המציאות ההטרוסקסואלית".

- מסכימים. ות עם המשפט?
- כיצד הבושה היא כלי של החברה ההטרוסקסואלית בשימור המציאות?
- כיצד נוכל לצמצם את תחושת הבושה? במה זה כרוך?

סיכום: על מנת לצמצם את הבושה בחיינו יהיה עלינו להיאבק בלהטבפוביה. למאבק יש פנים רבות ואין דרך אחת נכונה לקיים אותו, אבל מטרתו היא שבירת ההגמוניה ההטרוסקסואלית ויצירת מקום לזהויות מגוונות שלא מלוות בתחושת סטייה מהנורמה, בדידות, בושה ואשמה.

הומופוביה כפחד

הסיומת "פוביה" בצירוף המילים "הומו - פוביה" הינה בעייתית ביותר. ההומופוביה אינה קטגוריה אבחנתית שווה לפחד מנחשים או פחד גבהים. עם זאת, אבחנתו הייתה כי מספר הטרנסקסואלים מגיבים לנוכחותו של הומוסקסואל באופן המזכיר באופיו את תגובותיהם של הסובלים מפחד מנחשים, משהו בסגנון של: "תעיפו את-זה-מפה-אני-עוצם-את-העיניים-ואני-לא-רוצה-לשמוע-על-זה-אני-לא-רוצה-לדעת-על-זה-אני-לא-רוצה-לראות-את-זה-ואם-לא-תוציאו-את-זה-מפה-מהר-אני-הולך-להסתער-עליכם" למרות זאת, רוב ההתנהגות האנטי-הומוסקסואלית אינה פוביה אמיתית: הפחד עלול להיות מתיוג כהומוסקסואל ולא דווקא כפחד מהומוסקסואל עצמו. מחקרים מראים כי התחושות השליליות המרכזיות של הטרנסקסואלים כלפי הומוסקסואליות הינם חרדה, כעס ודחייה.

מתוך: מעבר ל"הומופוביה": מחשבות על דעה קדומה מינית וסטיגמה במאה ה-21/ גרגורי הרק

לסטרייטים שאין להם בעיה עם גייז אבל רוצים שהם לא יעשו הרבה רעש

פאט פארקר. תרגום: יעל דקל ויעל חזן.

את נכנסת לשירותים ציבוריים
וכל הקירות מכוסים
בגיון אוהב את מרי,
גיניס חולה על ריצ'רד
פפה אוהב את דלורס וכו' וכו'
אבל גייז לא צריכים לעשות הרבה רעש.

או שאת הולכת ללונה פארק
ויש שם מנהרת אהבה
עם תמונות של סטרייטים
מצוירות בכניסה
וזוגות מצחקקים
נכנסים ויוצאים
אבל גייז לא צריכים לעשות הרבה רעש.

העובדה היא שהטרוסקסואלים שעושים
הרבה רעש
נמצאים בכל פינה.
בסופרמארקטים, בקולנוע, בעבודה,
בכניסה, בספרים, בטלוויזיה
כל יום וכל לילה, בכל מקום –
אפילו בברים של גייז
והם רוצים שגאים וגאות
ילכו ויתחבאו בארונות
אז לכם הסטרייטים
אני אומרת – בטח אני אלך
אם גם אתם תלכו
אבל אני מנומסת
אז – after you.

את יודעת, יש אנשים
שיש להם הרבה חוצפה.
לפעמים אני לא מאמינה
למה שאני רואה ושומעת.

פגשת את האישה
שהמומה מ-2 נשים מתנשקות
ובאותה נשימה
מספרת לך שהיא בהריון?
אבל גייז לא צריכים לעשות הרבה רעש.

או זוג הסטרייטים
שיושב לידך בקולנוע
ואי אפשר להקשיב לסרט
בגלל קולות הרקע.
אבל גייז לא צריכים לעשות הרבה רעש.

והאישה הזאת במשרד
שמבזבזת את כל הפסקת הצהריים שלך
בדיבורים על הביקני החדשים שלה
וכמה שבעלה אוהב אותם.
אבל גייז לא צריכים לעשות הרבה רעש.

או מלכת הכיתה
שמטרטרת קילומטר בדקה
כשאת מנסה להתמסטל
בשירותים
על הקמפינג
עם החבר המוזיקאי שלה.
אבל גייז לא צריכים לעשות הרבה רעש.

העשרה למדריך.ה

כולנו גדלים כחברה הטרוסקסואלית

בעבור כל הילדים גדילה היא תהליך של גילוי מתמשך של זהותם בעיני עצמם ובעיני אחרים. אנחנו גדלים בחברה הטרוסקסואלית שנותנת כל הזמן חיזוקים להתנהגות הטרוסקסואלית, ליחסי בן-בת, גבר-אישה. **ההטרוסקסואליות איננה רק התנהגות וזהות מינית, אלא גם שיטה חברתית וארגונית.** המודל הקיים, 'הנכון', המוכר והנשאר בחברה שלנו הוא האהבה, הזוגיות והמשפחה הטרוסקסואלית. גם מי שמגלה בשלב מסוים של החיים שהוא/היא נמשכים אל בני מינם, גדלו עם זהות הטרוסקסואלית והפנימו את המודל הזה. תמונת העתיד שלהם השתלבה בוודאות הטרוסקסואלית: כשאגדל אהיה כמו הורי.

אנחנו חיים בחברה הומופובית. זוהי חברה שמשדרת בגלוי ובסמוי מסרים שליליים על ההומוסקסואליות. מגיל צעיר רובנו - גם אלה שלאחר זמן מתחוויר להם שהם עצמם הומוסקסואלים או לסביות - מפנימים רגשות חזקים של דחיית ההומוסקסואליות, פחד מפניה ושנאה אותה. מציאות זו מהווה נקודת התחלה בעייתית, קשה ומורכבת לתהליך של גיבוש זהות הומוסקסואלית חיובית. זהו תהליך ארוך שנמשך שנים וכרוך באובדנים, בפחדים, בבלבול ובחשש מפני דחייה. לתהליך זה אף נלווית בדידות רבה, ולעיתים נלווית לו גם שנאה עצמית. ההקלה מתרחשת כאשר בשלבים מאוחרים יותר מתחילה הקבלה העצמית בשילוב עם חשיפה חלקית לחברים ולאנשים משמעותיים להם.

מתוך 'אמא יש לי משהו לספר לך' / דבורה לוז ושרה אבני